

Proloog

Er waren al vaker mensen van de klif gevallen of gesprongen. Dat was de reden dat er een hek was verzezen aan de rand van de afgrond. Een provisorisch houten hek dat door de zilte lucht en de natte winters al na een paar seizoenen verweerd, vermolmd en krakkemikkig was geworden.

Nu lag het in stukken onder aan de majestueuze klif, verspreid over het rotsplateau dat glinsterde in de bloedhete juli-zon. Wie niet beter wist zou denken dat het wrakhout was en dat de twee ontzielde lichamen van drenkelingen waren die met hun gammele bootje op de rotsen waren geslagen.

Niet alle toeristen kenden de gevaren van de zee, die ter hoogte van de ronding van het schiereiland verraderlijke en onvoorspelbare stromingen verborg, aangemoedigd door de peilloos diepe onderwatergrotten. Niemand wist precies hoe diep ze waren. Pogingen om een duikrobot naar de bodem van een recent ontdekte schacht te sturen waren faliekant mislukt. Het vermoeden bestond dat de grotten minstens zo diep waren als de klif hoog was.

Vissers die op veilige afstand van de stroming hun netten hadden uitgeworpen, zagen hoe de twee vallende lichamen – stipjes in hun waarneming – vrijwel gelijktijdig als zandzakken op de krijtrotten smakten: tijdstip 20.13 uur, datum 28 juli 2018, temperatuur 31 graden. Zo'n zomer was het.

Zuid-Europa zuchtte al weken onder extreme hitte, een verzengende *canicule* die al vele slachtoffers had geëist. Misschien behoorde dit onfortuinlijke duo op de een of andere manier tot die categorie, was de hitte hun naar het hoofd gestegen. Maar

dat konden ze niet navertellen. Ze waren kansloos geweest, op slag dood.

Een val van zo'n grote hoogte overleeft niemand, zelfs niet als die wordt gebroken door een van de struiken of bomen die op sommige plekken uit de rotsen groeien. Hadden de slachtoffers de aantrekkingskracht van de diepte niet kunnen weerstaan? Was er ruzie geweest? Of was het een ongeluk?

Ze zouden niet de eerste selfiedoden zijn, die net een stap te ver naar achteren hadden gezet om zichzelf te vereeuwigen met een van de mooiste vergezichten ter wereld. Of hadden ze over de rand gekeken om met eigen ogen te zien hoe de imposante klif oprees uit de ijsblauwe zee?

Allemaal vragen die de lokale politie moest beantwoorden. Feit was dat er twee doden te betreuren waren, twee jonge vrouwen, vermoedelijk toeristen.

Maartje, 20.13 uur

Dat is het dan. Het is over. Uit. Finito. Basta. Kut met fucking peren.

Zo voelt het dus, om als oud vuil aan de straat te worden gezet. Het kan niet waar zijn. Niet nu, niet hier in dit goddelijke oord, in dit vakantiehuis waar ze zoveel zomers samen hadden doorgebracht, de plek waar ze later zouden gaan rentenieren als ze rijk en beroemd waren, of waar ze in het slechtste geval na hun zevenenzestigste van hun AOW'tjes zouden kunnen rondkomen, want dat kan hier. Het leven is hier simpel en goedkoop. Toekomstdromen die ze hebben gedeeld, telkens weer. Gesprekken daarover verveelden nooit, ze maakten dat ze de hectiek van het dagelijks bestaan aankonden.

Hoe vaak hadden ze er in de afgelopen tien jaar niet over gefantaseerd, als ze na een lange wandeling weer terug waren bij het vakantiehuis en onder de vijgenboom een glas dronken en zich telkens weer verbaasden over de schoonheid van het landschap? En over de geuren: citrus, rozemarijn, salie, een duizelingwekkende combinatie.

Die geuren moet Maartje opslaan in haar herinnering, voor het geval dit werkelijk haar laatste zomer hier is, hoe onvoorstelbaar het haar nu ook voorkomt. Het zou misdadig zijn, wreed, onmenselijk, maar ze moet er serieus rekening mee houden. Of kwelt ze zichzelf nu nodeloos?

Maartje loopt over de oprijlaan naar de poort, die Robin open heeft laten staan toen ze een paar minuten geleden met vastberaden passen en een weekendtas over haar schouder het terrein af liep. Ze steekt haar hoofd naar buiten en speurt de smalle

grindweg af in de hoop dat Robin toch per ongeluk ergens in de schaduw van een cipres staat te twijfelen of ze zal terugkomen, een tikje beschaamd misschien, maar Maartje zal haar die triomf niet inwrijven, althans niet onmiddellijk.

In beide richtingen kan ze het pad tot ver volgen als ze midden op de weg gaat staan, maar op een oude bruine zwerfhond na is er niets of niemand te zien. In de verte hoort ze zwembadgeluiden, lachende kinderen die in het water plonzen. Bij het gele huis op de heuvel staat de barbecue alweer aan. De geur van gegrilde merguez dringt haar neus binnen. Maartje voelt zich acuut misselijk. Maar dat komt vooral door de gedachte dat Robin haar misschien echt heeft verlaten, voor altijd.

Er liggen maar enkele huizen langs de weg, vakantievilla's die allemaal wél een zwembad hebben. Tijdens een belachelijk hete zomer als deze zijn ze daar weleens jaloers op, maar Robins ouders – de eigenaren van het zomerhuis – willen geen landschapsvervuiling: alles moet blijven zoals het is. De olijfgaard is heilig, en ook de citrusbomen zullen nooit worden geofferd voor zoiets ordinairs als een zwembad.

Maartje en Robin hebben de strijd om het zwembad al jaren geleden opgegeven. Twintigers waren ze toen nog, met de behoefte aan poolparty's met groepen vrienden. Nu zijn ze halverwege de dertig. Ja, alles is wat gezapiger, maar dat vindt Maartje juist prettig.

Waar ben je, Robin? Ze moet er flink de pas in hebben gezet, ondanks die zware tas. Vertwijfeld blijft Maartje nog even staan. Ze meent in de verte voetstappen te horen, maar ze weet dat ze zich die inbeeldt.

Nog een laatste keer speurt ze de weg af, doet dan de poort dicht en loopt het terras op. Wat nu? Ze is te onrustig om in de hangmat te gaan liggen. Aan wachten heeft ze een bloedhekel. Maartje is van het ongeduldige soort. Het terras vegen dan maar, meditatief bezemen, zoals ze dat iedere ochtend doet als ze hier zijn. Hoelang zijn ze hier nu eigenlijk? Amper twee we-

ken, en ze zouden vier weken vakantie vieren. Alles kan nog goed komen, bedenkt ze. Robin kan ieder moment weer binnenstappen en beschaamd bekennen dat het een opwelling was, een vergissing, dat ze was bevangen door de hitte en dat de wijn haar naar het hoofd was gestegen.

Ineens is Maartje er heilig van overtuigd. Robin komt terug. Misschien niet direct, maar wel over een paar uur, in het ergste geval morgen. Maar ze zal terugkomen. Je beëindigt niet zomaar een relatie van tien jaar. Niet hier. Niet Robin. Zo is Robin niet.

Het was natuurlijk een impuls, een roekeloos besluit, ingegeven door het premenstrueel syndroom, hormoentrop. Vrouwen herkennen dit soort dingen. Dit hebben ze eerder meegemaakt, hoewel de twijfel zich opnieuw ongevraagd aan Maartje opdringt.

Het is nu exact drie kwartier geleden dat ze is vertrokken, checkt Maartje op haar mobiel. Er is nog geen bericht. Ze ziet dat Robin online is. Zal ze zelf een bericht sturen, of bellen? Nee, dat is te snel. Robin zal de kapitale fout die ze heeft gemaakt niet zó rap inzien. Bovendien geeft ze niet graag fouten toe. Als ze op haar besluit terugkomt, moet dat helemaal uit haarzelf komen. Daar gaan vermoedelijk nog wel wat uurtjes overheen. Dus geen reden voor paniek, spreekt ze zichzelf toe. Twijfel komt in iedere relatie voor, zeker na een jaar of tien. De meeste relaties zijn dan al gestrand. Statistieken liegen niet. Geliefden wel.

Ze zet de bezem tegen de muur van het huis en raapt de jeu-de-boulesballen uit de tuin. Een paar uur geleden was er nog niets aan de hand en speelden ze 'boules', zoals gewoonlijk met groot fanatisme, want spelen doe je om te winnen en om indruk op elkaar te maken. In hun relatie is bewonderen altijd even belangrijk geweest als liefhebben. Misschien is het daar fout gegaan en is Robin opgehouden Maartje te bewonderen toen ze was ontslagen.

Vandaag hebben ze de activiteit zo lang mogelijk uitgesteld, want het was te heet om ook maar iets te ondernemen. Lome uren lang lazen ze, dronken ze zelfgemaakte ijsthee en zochten ze verkoeling onder de buitendouche. De naam Cassandra viel – anders dan in de voorgaande dagen – niet één keer.

Natuurlijk had Maartje in de gaten dat Robin veel en gepassioneerd over de advocate sprak, hier meer dan ze thuis in Amsterdam had gedaan, en dat ze misschien wel iets voor die vrouw voelde. Maar ze had er bewust niet verder naar gevraagd: zolang het niet is uitgesproken, bestaat het niet.

Maar vandaag barstte ineens de bom. Robin zei het plompverloren. Het woord dat als een mes Maartjes hart doorkliefde, het allesvernietigende woord dat alle zekerheden in haar leven deed wankelen. Eén keer knippen met je ogen en niets was meer hetzelfde. Robin was verliefd. V-E-R-L-I-E-F-D.

Ze kon het niet langer voor zich houden, zei ze. Het was te groot, te aanwezig, te sterk. Alles ‘te’. Teleurstellend vergat ze. Dat ze Maartje teleurstelde, kwetste, vernietigde leek geen enkele rol te spelen. Het was alsof er ineens een ander wezen in Robin huisde, een egocentrisch en niet-empathisch type dat haar ziel had overgenomen.

En, geheel toevallig – heus waar – zat mevrouw Cassandra hier twee dorpen verderop in dat leuke hotelletje onder aan de berg, ‘je weet wel, daar waar wij in de winter een keer warme wijn hebben gedronken, die ik zo vies vond omdat er te veel kaneel in zat’. Ik moet erheen, zei ze, en ook dat het onontkoombaar was.